

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 594

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 24 Νοεμβρίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοᾶ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
—Καρόλου Μερουβέλ : ΝΕΚΡΑΙ καὶ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίσις : ἸΣΠΑΝΙΑ. — Ἀλεξάνδρου Σ. Ποδσκιρ : Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ. (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΛΕΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματосήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

III'

Ἐξελθοῦσα τοῦ ἀνακριτικοῦ γραφείου ἡ κυρία Ἐσθὴρ Φλορβᾶλ καὶ μεταβάσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἤρξατο σκεπτομένη ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς διαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ τηρήσῃ ἀπέναντι τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς ἦτο νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀλλ' ὠριμώτερον σκεφθεῖσα, ἐνόησεν ὅτι οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον. Τὸ σύστημα τοῦ ἐκφοβισμοῦ δι' οὗ τὴν μετεχειρίσθη ὁ κ. Δορμεϊλ δὲν εἶχε τὸ τρομερόν.

Τὶ ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ ;

• Οὐδεμίαν ἀπόδειξιν παραλαβῆς τῶν ποσῶν εἶχε ποτὲ δώσει.

Ἐν ταῖς βιβλίαις τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτός οὐδὲν ἔγχετο ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός τῆς, ἀφ' ἑτέρου ἐν ταῖς πρὸς τὸν Ραβάνην ἐπιστολαῖς τῆς ἐδεικνύετο πολὺ ἐπιφυλακτικὴ οὐδέποτε ποιοῦσα λόγον περὶ τῶν οικονομικῶν τῶν ὑποθέσεων. καὶ μὲν ἐνήργησε μετὰ τοῦ Ραβάνη, ἀλλ' ἔμεινεν ὅλως αὕτη ὑπὸ τὴν σκιάν.

Μετὰ τὴν ἀνάκρισιν τὴν ὁποίαν ὑπέστη καὶ ἦν ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἡ πονηρὰ ἡθοποιὸς ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὸν τρόπον ἐκείνον τὸν συμπαρομαρτοῦντα πάντοτε πρὸς τὰς τετραχαγμένας συνειδήσεις· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀναλαβοῦσα τὴν ψυχραιμίαν τῆς, ἐζήτησε καλλιτέρον τὴν θέσιν τῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ ὅτι οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ ζημίαν ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ ἐπιδιώξῃ μέχρι τέλους τὰ ἐναντίον τοῦ Ραβάνη ἐκδικητικὰ τῆς σχέδια.

Πρὸ τούτου ὅμως τῇ ὑπελείπετο νὰ κερδίσῃ καὶ ἑτερόν τι. Ἦτο ἀνάγκη ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν δὲ Βανδᾶμ ὅτι οὐδέποτε κατέστη ἀνάξια τοῦ ἐρωτός του καὶ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν καρδίαν του, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε διηύθυνε κατὰ τὴν βούλησίν τῆς.

Ἡ ἐνέργειά τῆς ὁμολογουμένως ἦν λίαν δυσχερής. Ἀλλ' αὕτη οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ ἐραστής τῆς, οὕτινος ἐγίνωσκε τὰ τρατὰ μέρη, δὲν ἤθελεν ἀντιστῆ εἰς τὰς ἐνδείξεις εἰλικρινείας καὶ ἀφιλοκερδείας, ἃς προϋτίθετο νὰ προσποιηθῇ πρὸς ἐπανακτῆσιν τῆς εὐνοίας τοῦ Κλερμοντίνου εὐγενούς. Τῇ εἶχε δώσει οὗτος τοσαύτας ἀποδείξεις τῆς καλωσύνης του καὶ τῆς ἀγαθοπιστίας, τοῦ ὥστε δὲν ἐδίστασε περὶ

τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχεδίων τῆς. Καὶ μετὰ τῆς βεβαιότητος ὅτι ὁ κόμης δὲ Βανδᾶμ ἤθελεν ἀποδεχθῆ ὡς ἀληθὲς νόμισμα τὸ κίβδηλον τῶν διαμαρτυριῶν τῆς, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ κόμης εἶχεν ἀλλάξῃ κατοικίαν.

Κατόκει πρὸ δύο ἡδὴ μηνῶν εἰς ξενοδοχεῖόν τι τῆς οδοῦ Κωμαρτέν.

Ἡ κυρία Φλορβᾶλ ἀνεῦρεν εὐκόλως τὴν νέαν διεύθυνσιν του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ὁ κύριος δὲ Βανδᾶμ ἦτο ἐτοιμὸς νὰ ἐξέλθῃ.

— Ὑμεῖς ! ἀνέκραξεν ἰδὼν αὐτήν.

— Ἐγώ.

— Ἐτολμήσατε...

— Μὲ κατεδικάσατε, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε νὰ μ' ἀκούσετε... Ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν τρυμερὰ παρεξήγησις, ἡ ὁποία ἐννοῶ νὰ παύσῃ. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦλθον.

— Ἐρχεσθε ὀλίγον ἀργά, μοὶ φαίνεται...

— Τί λέγετε ;...

— Δὲν σᾶς κατεδικάσα ἐγώ, ἀλλὰ σεῖς μόνη σας κατεδικάσθητε... Ἡ φυγὴ σας εἰς Βρυξέλλας...

— Εἶχετε συλληφθῇ. Μετὰ τὴν φοβεράν καταστροφὴν, ἥτις σᾶς προσέβαλεν, οἱ Παρίσιοι μοὶ ἐπροξένουν φρίκην... Ἦδυνάμην νὰ μένω ;... Οἱ πόροι μου εἶχον ἐξαντληθῇ, τὸ γνωρίζετε καλῶς ἤμην, ὡς ὑμεῖς, κατεστραμμένη καί...

— Καὶ σήμερον μόλις ζητᾶτε ν' ἀπολυθῆτε... Σᾶς ἐξήτησα ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ὅπως σᾶς προμηθεύσω τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, κυρία...

— Ἀλλὰ μόνον πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἔμαθα τὴν ἀπόλυσίν σας!

— Ἀληθῶς ;

— Ἐχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ λόγου μου· διότι, συμφωνῶ, τὰ φαινόμενα εἶνε ἐναντίον μου. Ἐὰν ὅμως ἀξιώσετε νὰ μὲ ἀκούσετε, εἶμαι βεβαία ὅτι ἀμέσως θὰ μοὶ τείνετε τὴν χεῖρά σας, τὴν ὁποίαν τώρα μοὶ ἀρνείσθε.

— Καθίσατε, κυρία, καὶ ὁμιλήσατε. Σᾶς ἀκούω. Ἄνα ἔμαθον τὴν φυλάκισίν σας, ἤρξατο λέγουσα ἡ πρῶτη σύζυγος τοῦ κυρίου Ρισόν, ἔσπευσα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῆς φυλακῆς, ἐν ᾗ ἐμένετε, τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς ἴδω· ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐπέτράπη. Διετελεῖτε ὑπὸ ἐγχευθίαν καὶ τὸ δικαστήριον

διέταξε νὰ μὴ σὰς ἀφίνουν νὰ ἔλθετε εἰς συγκοινωνίαν μεθ' οἰκουδὴποτε. Τότε σὰς ἔγραψα ὅτι, κατεστραμμένη ὡς ὑμεῖς, καὶ ἄνευ πόρων, μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μένω εἰς Παρισίους καὶ ὅτι ἐμέλλον νὰ μεταβῶ εἰς Βρυξέλλας, πρὸς ἀναζήτησιν ὑποχρεώσεως θεατρικῆς. Ἡ ἐπιστολή μου ἔμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως. Πῶς ἠδυνάμην νὰ ἐρμηνεύσω τὴν σιωπὴν σας; Ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ ὅτι ἡ ἐπιστολή μου κατεσχέθη καὶ παρεδόθη εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπομένως δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖρας ὑμῶν, ἢ ὅτι τὴν ἐλάβετε, ἀλλὰ δὲν ἐνομίσατε πρέπον ν' ἀπαντήσετε. Ἡ ἐπιστολή μου ἦτο εἰς ὕψος ὅλος οἰκειότατον καὶ ἐνεκα τούτου δὲν ἐπίστευσα ὅτι παρεκρατήθη ἐπρωτίμῃσά τὴν δευτέραν εἰκασίαν. Ἦτο δι' ἐμὲ μεγάλη θλίψις, εἰς ἣν προσετέθη καὶ ἡ εἰδήσις τῆς συμφορᾶς, ἥτις ἐπληξεν ὑμᾶς καὶ ἐμέ, καὶ τότε ἀπαλπίς ἀνεχώρησα διὰ τὰς Βρυξέλλας.

— Ἀλλὰ δὲν εἴσθε, μοὶ φαίνεται ἐστέρημένη τῶν πόρων σας, ὅσον λέγετε.

— Ἐὰν ἐννοῆτε τὰ κοσμήματά μου, θὰ σὰς ἀποκριθῶ ὅτι δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποχωρισθῶ αὐτῶν, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα προετιθέμην ν' ἀνέλθω εἰς τὴν σκηνήν. Ὡς πρὸς τὰ ἐπιπλά μου, εἶνε ἀληθές ὅτι τὰ ἐπώλησα καὶ ἔλαβα χιλιόφραγκα τινὰ, μὲ τὰ ὅποια διατηροῦμαι ἀκόμῃ. Μοὶ ὑπελείποντο εἰσέτι ὀκτακόσιοι μετοχαὶ τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερσιόφωτος, τὰς ὁποίας εἶχον ἀγοράσει, χάρις εἰς τὴν γεναιοδωρίαν σας· ἀλλ' αἱ μετοχαὶ αὗται δὲν εἶχον καμμίαν ἀξίαν τὴν ἐπομένην τῆς συλλήψεως καὶ φυλακίσεως τῶν συμβούλων τῆς Ἑταιρίας.

— Τὰς ἔχετε ἀκόμῃ; ἠρώτησεν ὁ δὲ Βανδᾶμ.

— Ὅχι, τὰς ἐπώλησα πρὸ ὀλίγου χρόνου πρὸς πέντε φράγκα τὴν μίαν. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω ἀνωτέραν τιμὴν, ἀφοῦ ἡ ἐπιχείρησις ἦτο ἐντελῶς κατεστραμμένη.

— Σὰς συγχαίρω, διέκοψεν ὁ κόμης.

— Μὴ μὲ εἰρωνεύεσθε, ἐπανελάθεν ἡ Ἐσθὴρ, εἰς τὴν καταστροφὴν ταύτην ἐγὼ ἐζημιώθην περισσότερον ὑμῶν. Σεῖς θὰ ἐξέλθετε μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλόν, κατεστραμμένος μὲν ὑλικῶς, εἶνε ἀληθές, κατὰ τὰ τρία τέταρτα, ἀλλὰ σὰς μένουν φίλοι καὶ ὅλοι θὰ σὰς τείνωσι τὰς χεῖράς των, διὰ νὰ σὰς βοηθήσωσι ν' ἀνυψωθῆτε· ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλα εἰσοδήματα καὶ δὲν μοὶ ὑπολείπεται ἢ ν' ἀναλάβω τὴν θεατρικὴν μου πῆρην καὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου ἐναντίον ὅλων τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ τῶν προπηλακισμῶν τοῦ πλάνητος βίου. Ἐὰν τοῦλάχιστον ἀνεχώρουν ἀπ' ἐδῶ μὲ τὴν παρήγορον σκέψιν ὅτι ἠδυνάμην ν' ἀποκατασταθῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας!

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἀφήσατε κατὰ μέρος τὰ αἰσθηματὰ. Πρὸ ὀλίγου διετείνεσθε ὅτι παρεξήγησις ὑφίστατο μεταξὺ μας. Εὐαρεστηθῆτε, παρακαλῶ, νὰ ἔλθετε εἰς τὸ προκείμενον.

— Ἀμέσως. Ἀνεχώρησα εἰς Βρυξέλλας, ὡς σὰς ἔλεγον, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἄνθρωπός τις, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε, ἦλθε νὰ μὲ συναντήσῃ. Πῶς ἔμαθε τὴν ἀναχώρησίν μου, πῶς ἀνεκάλυψε τὴν διαμονὴν μου; ἀγνώω.

— Τῇ ἀληθείᾳ διέκοψεν ὁ δὲ Βανδᾶμ, θαυμάζω τὸ θράσος σας. Πρέπει νὰ ἐχάσατε πᾶν ἔχνος αἰδοῦς, διὰ νὰ τολμᾶτε νὰ μοὶ ὁμιλῆτε περὶ ἐνὸς ἀθλίου, ὅστις, μὴ ὢν εὐχарιστημένος νὰ ᾔνῃ ὁ προσφιλέας σας ἐραστής, — αὐτὸ εἶνε, νομίζω, τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες τοῦ αἵματος σας δίδουν εἰς τοὺς κυρίους αὐτούς, — ἐξελαμβάνετο παρὰ τῶν ἄλλων ἐραστῶν σας ὡς σύζυγος ὑμῶν, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ διὰ νὰ τοὺς ληστεύῃ καὶ τοὺς κλέπτῃ.

— Κύριε!... ἔκαμην ἡ Φλορβάλ.

— Ἀ! ἐπαίξε περίφημα τὸ μέρος του καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διδασχάς σας, ὁ ἀγύρτης αὐτός, ὁ κλέπτης, ἐξακολούθησεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν τῷ ἤρκει τὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ συζύγου καὶ ἐπαίξε καὶ ἄλλο πρὸς ζημίαν μου. Ἡ εἰσπραξίς ἦτο ἐξαίρετος καὶ ὑποθέτω ὅτι τὸ μεριδίον σας θὰ ἦτο πολὺ ἀξιόλογον.

— Κύριε, ἀνέκραξεν ἡ ἡθοποιὸς ἐγειρομένη, παύσατε τὰς

ὑβρεῖς σας, ἢ ἀποσύρομαι. Ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ὑβρίζετε, οὐδὲν ἔχει τὸ ἀξιόμιμνον, ἀκούετε; Ἦλθεν ἐνταῦθα, ὅπως ἀπαλλαγῇ πάσης κατηγορίας βεβαίως, ἀλλ' ἐπίσης ἦλθε, πιστεύσατέ το, διὰ νὰ σὰς ἀποδώσῃ ὑπηρεσίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὴν εὐχαριστήσετε. Θέλετε νὰ ἐξακολουθήσω;

— Ἐξακολούθησατε, κυρία, ἀπήντησεν ὁ δὲ Βανδᾶμ, προσποιηθεὶς γαλήνην.

— Ὁ Ραβάνης μὲ συνήντησεν εἰς Βρυξέλλας, ἐπανελάθεν αὐτὴ μετὰ τόνου φωνῆς ἐλαφρῶς ὑποτρεμούσης. Ἐκεῖ μοὶ κατέστησε γνωστὰς, ἄνευ ὑπεκφυγῶν, ὅλας του τὰς ἐνεργείας καὶ μοὶ προσέφερεν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συνάψω νέους δεσμούς μετ' αὐτοῦ, μέρος τῆς περιουσίας, ἥτις ὑπῆρξε τὸ ἀντίτιμον τῶν πολλαπλῶν αὐτοῦ αἰσχροκερδαίων. Ἐὰν ἤμην ἡ γυνή, περὶ ἧς ὁμιλεῖτε, κύριε, θὰ ἐδεχόμην. Ἀλλ' ἐγὼ ὄχι μόνον ἀπέριψα τὴν πρότασίν του ταύτην μετὰ φρίκης, ἀλλὰ καὶ κατηγγεῖλα ἀμέσως τὸν κλέπτην αὐτὸν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τῶν Παρισίων. Ἀνεκοίνωσα δὲ ταυτάς πληροφορίας εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὥστε ἐφεξῆς, χάρις εἰς ἐμέ, ἡ ἀθωότης σας εἶνε γενικῶς ἀνεγνωρισμένη. Πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, κυρίου Δορμεῖλ, ὅστις μὲ εἶχε προσκαλέσει διὰ νὰ μ' ἐξετάσῃ καὶ ἐπιτύχῃ ἀπὸ ἐμὲ νέας πληροφορίας. Τὰς πληροφορίας ταύτας τοῦ ἔδωκα πλήρεις, καθαρὰς, ἄνευ περιστροφῶν. Μ' ἐμέμφθη ὁ κύριος ἀνακριτής, καθὼς καὶ ὑμεῖς πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἐπέτρεψα εἰς τὸν τυχυδιώκτην αὐτὸν νὰ φέρῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ ἐκλαμβάνεται ὑπὸ ψευδῆ ιδιότητα· ἐπίσης μὲ κατηγόρησεν ὅτι ἦτο συνένοχός μου καὶ ὅτι τῇ συγκαταθέσει μου ἐξελαμβάνετο ὡς σύζυγός μου. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ψευδέστατον! Καὶ διὰ νὰ ἀνατρέψω τὰς ὑπονοίας τοῦ κυρίου Δορμεῖλ, τοῦ ἐγνώρισα τὴν αἰτίαν, τὴν σοβαρὰν αἰτίαν, ἥτις μὲ ὑπεχρέου νὰ σιωπῶ καὶ νὰ ὑφίσταμαι τὸ κράτος τοῦ ἀρχεῖου αὐτοῦ. Τὴν αἰτίαν αὐτὴν μέχρι σήμερον τὴν ἀπέκρυπτον. Εἶνε οἰκογενειακὸν ἀπόρρητον, τὸ ὁποῖον, ἐπαναλαμβάνω, ἀπεκάλυψα εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὅπως ἀποδείξω τὴν πλήρη καλὴν μου πίστιν καὶ τὴν ἀθωότητά μου.

— Καὶ τὸ ἀπόρρητον αὐτὸ ποῖον εἶνε;

— Ὅθι τὸ μάθετε μίαν ἡμέραν.

— Ἔστω. Ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ μὴ πισεύω οὔτε λέξιν ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ μύθου.

— Κύριε, ἐπανελάθεν ἐν μικρᾷ ταραχῇ ἡ ἡθοποιός, ἔδωκα εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὰς ἀναγκαῖας ἐξηγήσεις καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι κατέστρεψα καθ' ὅλοκληρίαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἄλλως ἀδίκου ἐναντίον μου κατηγορίας. Δὲν ἦλθα εἰς Παρισίους ἢ μόνον ὅπως διαφωτίσω τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος σὰς κατέστρεψε καὶ ἀποδείξω συγχρόνως τὴν ἀθωότητά σας ἀπέναντι τῶν ἐγκληματικῶν ὁλοκλήτων εἰς τὰς ὁποίας κατηγερεῖσθε ὅτι ἐλάβετε μέρος. Ἐχετε τὸ δικαίωμα, ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήτε, διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλον ὅπως σὰς σώσω, νὰ μὲ ὑβρίζετε διὰ τῶν ὑπονοιών σας. Δὲν μὲ πιστεύετε, εἴσθε ἐλεύθερος πρὸς τοῦτο. Τὸ μέλλον θὰ καταδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου. Διὰ τελευταίαν φερὰν σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποτρέψω τὸν Ραβάνην ὅπως φαίνεται σύζυγός μου.

— Ἀληθῶς; Νομίζω ἐν τούτοις ὅτι, καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ἠδυνάσθε νὰ συντρίψετε τὴν ἄλυσσον ἥτις σὰς συνέδεεν ὡς πρὸς κρίκον μετὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, σὰς ἦτο ὅμως εὐκόλουν νὰ εἰδοποιήσετε περὶ τοῦ κινδύνου, ὅστις τοὺς ἡπείλει, ἐκείνους οὔτινας ὡς ἐγὼ ἐξηπατήθησαν παρ' αὐτοῦ.

— Δὲν ἠδυνάμην.

— Ὅχι; Ἦμην ὀργισμένος ἐναντίον σας, ἀλλ' ἡ συνομιλία αὕτη δὲν μετέβαλεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν γνώμην μου. Γινώσκω ὅτι στηρίζεσθε βεβαίως ἐπὶ τῆς ἐπιτηδειότητός σας ἢ ἐπὶ τῆς ἀγαθότητός μου, ἐὰν σκέπτεσθε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ μας οἰοδότης συμβιβασμός. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἠνοιχθήσαν καὶ ἡ καρδίᾳ μου ἐκλείσθη· σὰς γνωρίζω πολὺ καλὰ τώρα. Μὲ κατεστρέψατε καὶ

ἀπεπειράθητε νὰ μὲ ἀτιμάσετε, ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια. Λησμονεῖτε, ἄλλως τε, ὅτι ὑπελείπετο ἀκόμη διαφορὰ τις μεταξύ τοῦ κυρίου Γάστωνος Δερός καὶ ἐμοῦ...

— Τοῦ κυρίου Γάστωνος Δερός!... Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι οὔτε εἶνε, οὔτε ὑπῆρξε ποτὲ ἐραστὴς μου!

— Ἀστεΐζεσθε!

— Θέλετε τὴν ἀλήθειαν; Ὑπάρχει μυστικόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν μοὶ εἶνε δυνατόν ν' ἀποκαλύψω· ἀλλὰ, ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζετε... μάθετε ὅτι ὁ Γάστων Δερός εἶνε υἱὸς τῆς κομῆσης δὲ Συλόφ.

— Εἰς τὸ θέατρον ἡ ἀποκάλυψις αὕτη θὰ ἐνεποιεῖ ἀναμφιβόλως μεγάλην ἐντύπωσιν· ἀλλὰ μεταξύ μας, ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν ἐπιτυγχάνει διόλου.

— Δὲν μὲ πιστεύετε... Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἑσθὴρ ἐγειρομένη ὅπως ἐξέλιθ, ἀπέρχομαι· ἀλλὰ τώρα γνωρίζω τί θὰ κάμω.

— Ἀπειλὰς;

— Ὁχι, κύριε· ἐνίκηθην. Ἐν μέσῳ τῶν δυστυχιῶν, αἷτινες πανταχόθεν μὲ πλήττουν, εἶχον διατηρήσει μίαν ἐλπίδα· ἐσκέπτόμην ὅτι, παρὰ τὴν κακὴν περὶ ἐμοῦ ἐκτίμησίν σας, θὰ μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ σὰς ἐπαναφέρω εἰς ἄλλα αἰσθήματα, ποιοῦσα ἐκκλησίαν πρὸς τὴν εὐαίσθησίαν σας. Ἡπατήθην· δὲν θέλετε νὰ μὲ πιστεύσετε. Εὐρίσκετε τὸ ψεῦδος εἰς τοὺς λόγους μου καὶ τὴν προδοσίαν εἰς ἐκάστην τῶν πράξεών μου. Δὲν ἐπιμένω. Χαίρετε, κύριε! Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ διὰ τὰς σκληρότητάς σας. Δὲν θὰ μ' ἐπανιδεῖτε πλέον καὶ θὰ λυπηθῆτε ἐντὸς ὀλίγου, διότι μὲ παρεγνωρίσατε.

Καὶ διὰ δραματικῆς χειρονομίας ἡ Ἑσθὴρ Φλορβάλ, περὰ τώσασα τοὺς λόγους τῆς, προῦχώρησε πρὸς τὴν θύραν.

— Εἶμαι ἡσυχος, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ ὑψὼν τοὺς ὤμους· σὰς γνωρίζω ἀνάξιον κακῆς πράξεως... ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σας. Χαίρετε, κυρία.

Ἡ δραματικὴ ἡθοποιὸς ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ἐξῆλθε.

..

Δύο ὥρες μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁ κόμης δὲ Βανδὰμ ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Κύριε,

»Ὅταν ἀναγνώσετε τὰς γραμμὰς ταύτας, δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον ἐν τῇ ζωῇ. Θὰ ἔχω ἐγκαταλείψει τὸν κόσμον αὐτὸν ἄνευ θλίψεων, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τυφῶν συνειδότητος. Ἐλπίζω ὅτι ὁ θάνατός μου θὰ σὰς ἀνοιξῇ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τότε θέλετε ἀποδώσει δικαιοσύνην πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν παρεγνώρισατε. Ἐλπίζω ὡσαύτως ὅτι θὰ σεβασθῆτε τὴν μνήμην μου, ὅσον οὐδεμιὰς.

»Ἐν τούτοις δὲν θέλω ἡ συνειδήσίς σας νὰ ἐνοχλῇται ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεώς μου. Ἡ ἀπόφασίς μου ν' ἀποθάνω, εἶχε πρὸ πολλοῦ ληφθῇ· ἦτο ἀμετάκλητος καὶ μόνον τὴν ἐκτέλεσίν τῆς ἐβράδυνά νὰ φέρω εἰς πέρας, ὅπως λάβω καιρὸν καὶ σὰς βοηθήσω νὰ θριαμβεύσετε ἐναντίον τῶν κατηγοριῶν, ὧν ἐγίνεσθε θύμα. Τὸ καθήκον αὐτὸ τὸ ἐξεπλήρωσα ἤδη· ἤλπιζον ὅτι πρὶν σὰς ἐγκαταλείψω διὰ παντός, ἠθέλετε μοὶ τεινεῖ τὴν χεῖρα καὶ ὅτι, μετὰ προηγουμένην ἐξήγησιν, ἠθέλετε μοὶ ἀποδώσει τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν ἀπόλεσα, ἕνεκα τῶν μισαρῶν συκοφαντιῶν. Ἀλλὰ τὴν ὑστάτην αὐτὴν παρηγορίαν μοὶ τὴν ἠρνήθητε. Ἐφρονέσατε διὰ τῆς περιφρονήσεώς σας τὸν ἔρωτα, τελευταῖον δαῖγμα τοῦ ὁποίου ἀρτίως σὰς ἔφερν ἡ καρδιά μου· σὰς συγχωρῶ. Ἰσως μ' ἐλεήσετε ἐν ᾄκρῳ, μανθάνων ὅτι ἡ καρδιά αὕτη, ἥτις σὰς ἐδόθη ὁλόκληρος, ἐπαυσε νὰ πᾶλλῃ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὰς εὐχομαι εὐτυχὴ ὑπαρξιν, ἣν ἐγὼ δὲν ἔσχον.

»Χαίρετε, Μκυρίκιε!

»ΕΣΘΗΡ ΦΛΟΡΒΑΛ».

«Υ. Γ. Ἐδηλητηριάσθην. Πρὸ μικροῦ παρατήρησα τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὸν καθρέπτην. Ἄ! δύνασθε νὰ μὲ πιστεύσετε· σὰς βεβαιῶ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ ἔκαμνον μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸ θέατρον, ὡς ἐνασμενίζεσθε νὰ λέγετε. Χειροκροτήσατε, κύριε· τὸ δράμα ἐπαίχθη καὶ ἡ αὐλαία κατέπεσεν.

»Η ΙΔΙΑ.»

Ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολήν ταύτην ὁ δὲ Βανδὰμ, κατελήφθη ὑπὸ ζωηρᾶς συγκινήσεως.

— Ἐὰν ἐν τούτοις ἦτο ἀληθές, ἀνέκραξεν. Ἐὰν, ὡς ἐγώ, ἐγένετο θῦμα ἀπατηλῶν φαινομένων! Ἐὰν τὴν ἐκατηγόρησα ἀδίκως, ἐὰν δὲν ἦτο ἔνοχος, ὦ! θὰ ἤμην ἀσυγχώρητος διὰ τὸν θάνατόν τῆς. Ἀς τρέξω εἰς τὸ δωματίον τῆς· ἴσως φθάσω ἐν καιρῷ, ὅπως προλάβω τρομερὸν δυστύχημα.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Φλορβάλ εἶχε γραφῇ ἐπὶ χάρτου φέροντος ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου, ἐν τῷ ὁποίῳ κατώκει.

Πάραυτα ὁ κόμης ἐπέβη ἀμάξης καὶ μετέβη εἰς τὸ ὑποδειχθὲν ξενοδοχεῖον.

Ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ, εὗρε τὴν ἡθοποιὸν κατὰκαιτον· ἦτο περιεστειλισμένη ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ ξενοδοχείου, παρισταμένον καὶ ἐνὸς ἱατροῦ.

Ὑπόκωφος στόνος ἐξήρχετο τοῦ στήθους τῆς δηλητηριασθείσης γυναικός. Ἀφροὶ ἐξήρχοντο τοῦ στόματός τῆς.

Ὁ κόμης ἐπλησίασε τὸν ἱατρὸν.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν αὐτόν, ἐλπίζετε νὰ τὴν σώσετε;

— Δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός. Ἐδηλητητηριάσθη λαβοῦσα λαουδάνιον. Ἴδου τὸ φιαλίδιον.

Καὶ ἔδειξε τῷ κόμητι φιαλίδιον κενόν.

Ὁ ἱατρός ἐξηκολούθησεν:

— Ἐὰν τὸ φιαλίδιον αὐτὸ ἦτο πλήρες καὶ ἔπιεν ὅλον τὸ περιεχόμενον θὰ τὴν σώσω· διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὑπερβολικὴ ποσότης τοῦ δηλητηρίου ἐπιφέρει ἀντίδρασιν καὶ θὰ θεραπευθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ἐὰν τὸ ἐναντίον, τὸ φιαλίδιον δὲν ἦτο ἢ κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρες, ὅλαι μου αἱ προσπάθειαι εἰσὶ μάταιαι. Τέλος, ἐντὸς δύο ὥρων θὰ ἦμαι βέβαιος περὶ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης υποθέσεως.

Ὁ κόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν.

Ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως ὀηλώσας ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐσπέραν.

ΙΘ'

Ὁ κύριος Δορμεῖλ εἶχεν ἀποπερατώσει τὰς ἀνακρίσεις ἐπὶ τῆς υποθέσεως τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερίωφωτος καὶ παραδῶσει τὴν δικογραφίαν εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ.

Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης ἐφθασεν.

Οἱ κατηγοροῦμενοι παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου.

Ἡ Εἰσαγγελία δὲν εὗρεν ἀπέναντι αὐτῆς ἢ τοὺς κ. κ. δὲ Βιλλιαγκέζ, δὲ Βανδὰμ, Μαρλότ καὶ δὲ Ροζεκκούρ. Οἱ λοιποὶ ἦτοι οἱ κ. κ. δὲ Λορδὰκ, δὲ Λοσσουᾶ, Λεβουγκρέκ καὶ Λαφορέου δὲν ἔκριναν εὐλογον νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἀνέμενον ἡσύχως ἐν Λονδίῳ, ἐνθα εἶχον ἀναχωρήσει ἀποφεύγοντες τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν, τὴν ἐκθᾶσιν τῆς δίκης.

Καὶ ὁ Ραβάνης ὡσαύτως, ὃν ἡ ἀνάκρισις ἐθεώρησεν ὡς τὸν κύριον αὐτουργόν, ἐδικάζετο ἐρήμην.

Ὁ κύριος Δορμεῖλ εἶχεν ἐκδώσει κατ' αὐτοῦ κατασχετήριον, ἀλλ' ἡ ἐπιφορτισθεῖσα νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ ἀστυνομία, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ὁ θόρυβος τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ἐν τῷ τύπῳ ἡ οἰκονομικὴ αὕτη χρεωκοπία καὶ τὸ γνωστὸν τῶν κατηγορουμένων προσεῖλκυσαν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον πολυάριθμον κοινόν. Οἱ δημοσιογράφοι εὐρίσκοντο πάντες ἐπὶ τῶν θέσεων των.

Ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ τῆς συνεδριάσεως μέγας ἐπεκράτει συνωστισμός, ἐν τῷ ὑποαίθρῳ διεκρίνοντο πολλοὶ ἐκ τῶν χρηματιστῶν τραπεζιτῶν, οἰκονομολόγων καὶ τινες τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πραγματογνώμονος κυρίου Ρισόν, ὁ Πρόεδρος ἐκάλεσεν εἰς ἀπολογίαὺς τοὺς κατηγορουμένους.

Πρῶτοι ἀπελογήθησαν οἱ κύριοι Μαρλότ, δὲ Ροζεκούρ καὶ δὲ Βιλλαγκέζ, οἵτινες ἀπεκρίθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεύτητος καὶ εἰς οὐδεμίαν τῶν παγίδων, ἃς ἔστησεν αὐτοῖς ὁ Πρόεδρος, ἐνέπεσαν. Τὸ σύστημα τῆς υπερασπίσεως τῶν ἦτο ἀπλουστάτων. Διετρίνοντο ὅτι ἐξηπατήθησαν ἀναξίως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρίας κυρίου δὲ Λορδὰκ.

— Μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἔλεγον, ἐνομιζομεν ὅτι τὸ ἐταιρικὸν κεφάλαιον εἶχεν ὁλόκληρον ὑπογραφὴν καὶ ὅτι αἱ ἀπαιτηταὶ καταβολαὶ εἶχον πραγματοποιηθῆ. Ἐὰν αἱ ὑπογραφαὶ ἦσαν πλασταὶ τὸ ἡγνοῦμεν· ἐπίσης δὲν ἐγνωρίζομεν ὅτι αἱ καταβολαὶ ἦσαν φαντασιώδεις. Ὁ κύριος δὲ Λορδὰκ παρεδόθη, φαίνεται εἰς ἀπατηλὰς πανουργίας, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὰς ὑποπτεύσωμεν.

Ἀκολουθῶς ὁ Πρόεδρος ἐκάλεσεν εἰς ἀπολογίαὺς τὸν κόμητα δὲ Βανδὰμ.

— Τί ποσὸν κατεβάλετε εἰς τὴν Ἑταιρίαν τοῦ Ἀερίφωτος;

— Ἐν ἑκατομμύριον διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Ἦτο τοῦτο τὸ τέταρτον τῆς ἐγγραφῆς σας;

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλ' ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἑταιρίαν ταύτην, ἡγνόουν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν οἰκονομικὴν τῆς κατὰστασιν καὶ ἡ ἄγνοιά μου ἦτο ἴση πρὸς τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, οἵτινες μ' ἐβίαζον νὰ ὑπογράψω. Μ' ἐβεβαίουν ὅτι οὐδὲν πλέον θὰ κατέβαλλον ἐκτὸς τοῦ τετάρτου τῆς ἐγγραφῆς μου. Ἐπίστευσα αὐτοὺς. Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ συλλογισθῶ ὅτι θ' ἀπῆτουν παρ' ἐμοῦ καὶ ἄλλας καταβολὰς δὲν θὰ ὑπεχρεούμην διὰ ποσὸν τόσῳ σημαντικόν. Ἐξ ἄλλου, δύναμαι ν' ἀποδείξω τὴν καλὴν μου πίστιν διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλουστάτου γεγονότος: μοὶ ὑπελείποντο κεφάλαια τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθην διὰ ν' ἀγοράσω μετοχὰς τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερίφωτος. Μὲ κατηγοροῦσιν ὅτι ὑπέγραψα τὰ πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Διέπραξα, τὸ ἀναγνωρίζω, βλαβεῖαν ἀφροσύνην, σφάλμα βαρύτατον. Μόνον εἰς τρεῖς συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου παρευρέθην παρῆχον ὅμως ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὴν προφορικὴν ἐκθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον ὁ κύριος δὲ Λορδὰκ ἢ ὁ κύριος δὲ Λοσσουὰ καὶ ὑπέγραφον τὰ πάντα χωρὶς ν' ἀναγινώσκω, τυφλῶς. Αὐτὸ εἶνε, κύριε Πρόεδρε, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἐν τῇ Διευθύνσει τῆς Ἑταιρίας.

— Ἐχει καλῶς, κύριε, καθήσατε, εἶπε τῷ κόμητι ὁ Πρόεδρος.

Μετὰ τὴν ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων ἐξητάσθη ἡ κυρία Ὁρτενσία Ἐρβελλὼ κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ συνηγόρου τοῦ δὲ Βανδὰμ.

Διεφώτισε τὸ δικαστήριον περὶ τῶν αἰσχροκερδεῶν τοῦ Ραβάνης πλησίον τῶν λατρευτῶν τῆς κυρίας Φλορβὰλ.

Εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμεν οὐδὲν λόγον περὶ τῆς κατὰ τοῦ δὲ Βανδὰμ κατηγορίας, ἀναγνωρίσας ὅτι ἦτο μάλλον θύμα ἢ συνένοχος.

Ἐλησμονήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ κυρία Φλορβὰλ ἐτέθη ἐκτὸς τῆς δίκης, μὴ ὑπαρχόντων σοβαρῶν ἐναντίον αὐτῆς λόγων κατηγορίας.

Μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἐξαίτησαντος τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν κατηγορουμένων, τῶν τε κατ' ἀντιμωλίαν καὶ τῶν ἐρήμην δικαζομένων, ἐκτὸς τοῦ δὲ Βανδὰμ, ἤρξαντο αἱ ἀγορεύσεις τῶν δικηγόρων.

Τέλος, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν του.

Ὁ Ραβάνης καὶ ὁ δὲ Λορδὰκ κατεδικάσθησαν εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν, ὁ δὲ Λαφορέστ, δὲ Λοσσουὰ, δὲ Βιλλαγκέζ καὶ Λαβυγκρέα εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν. Ὁ Μαρλότ, ὁ δὲ Ροζεκούρ καὶ ὁ δὲ Βανδὰμ ἀπηλλογύθησαν μὲν πάσης ποινῆς, ἀλλ' ὑπεχρεώθησαν νὰ πληρώσωσιν ἀλληλεγγύως μετὰ τῶν καταδικασθέντων, τὸ ποσὸν ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ διακοσίων πενήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰς τοὺς πολιτικῶς ἐνάγοντας.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς δίκης, ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου Ρισόν, ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν πολύτιμον συνδρομήν, ἣν τῷ παρέσχεν.

Εὗρεν αὐτὸν παρασκευαζόμενον εἰς ἀναχώρησιν καὶ κλείοντα τὰ κιβώτιά του.

— Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν πραγματογνώμονα.

— Εἰς Νίκαιαν, ἀπήντησεν ὁ δεύτερος. Ἡ θυγάτηρ μου εἶνε ἀσθενὴς καὶ οἱ ἱατροὶ διέταζαν νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν. Τὸ ταξιδεῖόν μας εἶχεν ἀποφασισθῇ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀνέβαλον, χάριν τῆς δίκης τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερίφωτος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εὐχαριστήσω, εἶπε ὁ δὲ Βανδὰμ, καὶ νὰ σας ἐκφράσω τὴν εὐκρινὴ μου εὐγνωμοσύνην· ἐστὲ βέβαιος ὅτι εὐχομαι ἐκ καρδίας διὰ τὴν εὐτυχίαν σας καὶ ἰδίως ἵνα ἡ δεσποινὴς θυγάτηρ σας θεραπευθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

Κ'

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ κύριος Ρισόν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀνεχώρησαν διὰ Νίκαιαν, τὴν ἐπαύριον δὲ τῆς ἀφίξεώς των, ἐνεκατεστάθησαν εἰς μικράν, ἀλλὰ κομψὴν οἰκίαν, ἣν ἐνοικίασεν ὁ ἀγαθὸς πραγματογνώμων, κειμένην πλησίον τοῦ Κόλπου τῶν Ἀγγέλων.

Ἡ Ἐμμελίνα ἡγνῶει ὅτι ὁ Γάστων Δερὸς εὕρισκετο εἰς Νίκαιαν· ἐγνώριζε μόνον ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Ἰταλίαν καὶ ἂν δὲν ἠλπίζε μὲν νὰ τὸν ἐπανιδῇ, ἐν τούτοις ἡ σκέψις ὅτι δὲν ἦτο μακρὰν αὐτοῦ, διέλυε κατὰ στιγμὰς τὴν συνήθη τῆς θλίψιν.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ νεαροῦ ζωγράφου, εἶχε μεγάλως μεταβληθῇ. Ἡ μορφή τῆς κατέστη ἰσχνή, αἱ μαρμαθεῖσαι παρειαὶ τῆς προσέλαβον κιτρίνην ὥχρότητα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο μεγαλειότεροι, λάμποντες εἰς ἐκτεταμένης φλογός.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἅπασα ἡ ζωὴ, ἥτις τῇ ὑπελείπετο, κατέφυγεν εἰς τὸ βλέμμα τῆς.

Τὸ στόμα τῆς εἶχε λησμονήσῃ τὸ γλυκὺ τῶν δεκαεξ ἐτῶν τῆς μειδίαμα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, στεναγμὸς περιπαθῆς ἐξέφευγε τῶν χειλέων τῆς καὶ ὅτε ὁ κύριος Ρισόν τὴν ἠρώτα περὶ τῆς αἰτίας τῶν θλίψεων τῆς, ἠρνεῖτο ν' ἀποκρίνεται.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐγίνωσκε κάλλιστα, φεῦ! τί νὰ πράξῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Θλίψιν ἀληθῶς ἐπροξένει ἡ κατὰστασις τῆς νεανίδος. Πολλάκις ὁ κύριος Ρισόν ἀπεχωρίζετο ἀποτόμως τῆς θυγατρὸς του, φοβούμενος μήπως ἐκδηλώσῃ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἡ κατὰστασις τῆς υἱείας τῆς Ἐμμελίνας τῷ ἐπροξένει καὶ ἀπεμακρύνετο, ὅπως ἀπομαρξέι τὰ δάκρυα, ἅτινα διέβρεχον τὰ βλέφαρά του.

Ἐν τούτοις, μετὰ ὀλιγοχρόνιον ἐν Νίκαιᾳ διαμονήν, ἡ κατὰστασις τῆς νεαρᾶς κόρης καθίστατο ἀρκούντως εὐχάριστος. Ἀληθῶς εἶπεῖν, ἡ ἀσθενεία τῆς ἐξηκολούθει, ἀλλ' ἦτο ὀλιγότερον λυπηρὰ.

Ἡ ἀθυμία, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο βεβυθισμένη ἐν Παρισίοις, εἶχε σχεδὸν ἐξαρτισθῇ.

[Ἔπεται συνέχεια]

Π. Κ. ΣΑΛΤΑΜΠΑΣΗΣ